

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
CICLE D'ÒPERA NOVARIA

Pàmina Sarah Zhai Strauss
Tamino Jesús Piñeiro
Papageno Joan G. Gomà
Papagena Sara Bañeras
Sarastro Danil Sayfullin
Reina de la Nit Mariam Guerra
Monostatos Àngel Baile
Dama 1 Gisela Villamayor
Dama 2 Lorena Aranda
Dama 3 Cecília Ferraioli
Àngel 1 Victorina Pérez
Àngel 2 Susanna Mendoza
Àngel 3 Grisel Ruiz
Guardià 1 Jose Cabrero
Guardià 2 Pablo Castillo
Esclau 1 José Luis González
Esclau 2 Germán Casetti

Cor Novària:
Sopranos:
Kristen Larsen, Sara García, Susana Mendoza,
Victorina Perez, Ayelén Seras, Eva Ribas

Mezzosopranos:
Marta Jurado, Marta Finestres,
Marta Mateu, Grisel Ruiz, Juhee Nam

Tenors:
Jose Cabrero, Emilii Giepert, Andrés Rodríguez,
Alexeider Pérez, Jose Luis González

Baixos:
Pablo Castillo, Rodrigo Aguilar, Ariel Seras,
Joan Sebastià Colomer, German Casetti

Los chicos de Mariemina
Daniela Martín, Guillem Calderà, Sofia Lasheras

Els 4 Samurais
Pau Aymerich, Genís García, Ekaitz Villar, Jan López

Nove petits papagenes i papagene
Alba Vicente, Àlex Vicente, Arlette Fernández,
Amneris Belmonte, Ayra Belmonte, Laia Mendoza,
Luc Mendoza, Pau Tejedor, Queralt Balsera

Schiavi dell'arte
Juliana Tauber, Loles Pérez, Àlvaro Durán, Blanca Díez

Orquestra NovAria Filharmonia
VIOLINS 1rs
Edurne Vila, concertino
Stanislav Stepanek
Oleg Lachugin
Vladimir Chilaru
Merixell Tiana
VIOLINS 2ns
Aloma Ruiz, cap de 2ns violins
Maria Ruano
Eisenda Prats
Lala Ferrer
VIOLONS
Joan Ignasi Ferrer, cap de violcs
Jordi Nabona
Alfons Casas
VIOLONCELS
Esther Vila, cap de violoncelcs
Joan Paret,
Alena Trubhukina
CONTRABAIX
Oriol Casadevall
VENTS I PERCUSSIÓ
Flauta + Piccolo
Joan Pons
Ivan Alcazo
Nuria Querol
Pagot
Laura Quastavi
Sergi Marquillas
Sebastià Rio
Gerard Comellas
David Calvet
Igor Kassenkov
Xandri Montasell

Amb la col·laboració dels alumnes del Conservatori Professional de Dansa de l'Institut del Teatre

Agraiments
Laura Planas presidenta honorífica
Figuració programa i cartell
Gregor Eistert

FITXA ARTÍSTICA

Direcció musical
Adolf Gassol

Direcció escènica
Jaume Villanueva

Director artístic
Sergi Giménez

Direcció cor
Eric Varas

Coreografia
Gloria Llevat

Coreografia
Roberth Aramburo

CAST

Pàmina
Sarah Zhai Strauss

Tamino
Jesús Piñeiro

Papageno
Joan G. Gomà

Papagena
Sara Bañeras

Sarastro
Danil Sayfullin

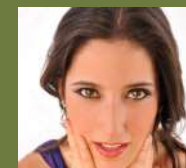
Reina de la Nit
Mariam Guerra

Monostatos
Àngel Baile

Dama 1
Gisela Villamayor

Dama 2
Lorena Aranda

Dama 3
Cecília Ferraioli

Àngel 1
Victorina Pérez

Àngel 2
Susanna Mendoza

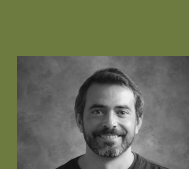
Àngel 3
Grisel Ruiz

Guardià 1
Jose Cabrero

Guardià 2
Pablo Castillo

Esclau 1
José Luis González

Esclau 2
Germán Casetti

www.novariatists.com

PRÒXIMES FUNCIONS

Altres produccions de Novaria Artists
Carmen de G. Bizet
La traviata de G. Verdi
La bohème de G. Puccini
Tosca de G. Puccini
Rèquiem de W.A. Mozart
Les 4 estacions de A. Vivaldi
Doctore de M. Ravel
Vivaldi Virtuosos
Els Genis de Mannheim
Orquestra de Guitarses de Barcelona
Madama Butterfly (temporada 2022/23)

Mozart, elogi de la bondat

Mozart, com l'art autèntic, no necessita ser comprès per arribar-nos a l'ànima. Sublim per la bellesa de la bondat —matèria inefable del somni, des de la nota més nina— la humil grandesa de Mozart es manifesta provocant-nos l'abstracció absoluta, l'oblit: l'embelliment de Schopenhauer, fonament transcendental implícit de la bellesa.

La transcendència és una virtut. La virtut és la disposició que té un ésser per obrar de forma ideal a la vida. I, si un ésser humà ha gaudit d'aquesta prerogativa en el lliar, feixuc i tortuos discurs de la història —la qual és prerogativa humana— aquest ésser ha estat W. A. Mozart.

Explicar Mozart és una aventura arriscada. Mozart és una sensació com l'amor, com la tendresa d'aquell millor amic o amiga que hem somniat i que moltsafortunats tenim. Jo no entendria la humanitat sense ell. Per descloure l'inefable sentiment de plenitud que em provoca, hauria de recórrer al refugi de la Sonata en Do major (KV301/1), on Mozart era un nen com jo, un amic bellíssim i juganer que sortia feliç de la partitura, em prenia de la mà i em duia, ballant, amb ell. Potser una de les funcions de la música sigui fer sentir, quan no hi arriben les paraules.

La aproximació de Mozart al poble, a la comprensió de les seves necessitats, la contribució de la seva obra en la difusió de la cultura, de la il·lustració, de la crítica social i de la llibertat, desbarata completament les caricatures tòpiques i falsàries que l'imputen una imatge frívola, intrascendent i trivial. L'obra i la vida de Mozart contribueixen, màgicament, al progrés de la humanitat. La màgia és una constant en Mozart i en la seva vida, com és part fonamental del bé i de la virtut. A la confrontació entre el bé i el mal que dona vida a La flauta màgica, es comprèn que el bé no existeix, que el mal és l'estat natural, que el bé és únicament l'absència absoluta del mal.

Compresa aquesta realitat, els convidem a compartir un propòsit emprès amb la humilitat que demana la bondat. Hi hem dipositat tota l'entrega de què som capaços. Darrere de cada gest, de cada nota, del més imperceptible moviment, hi ha hores i més hores de constància, de rigor, d'exigència, de solitud, de sacrifici, de treball. També dies d'una gran alegria i de bondat no som mercenaris, la música ens ha fet germans. No hi ha res fàcil aquí: no ens han regalat res. Som aquí perquè la bondat ha pogut vèncer la mesquinesa i les ambicions d'alguns pobres éssers humans. La màgia d'aquesta Flauta és producte d'un gravíssim esforç on tots nosaltres hem dipositat el cor, perquè ens hi va la vida. I, perquè ens sentim orgullosos d'haver dedicat tanta vida a aconseguir aquest moment, volem compartir-la tota, humilment, amb vosaltres. Gràcies, gent meravellosa, companyia, músics, artistes, tècnics i cantants, per tanta felicitat, per concedir-me l'enorme fortuna d'experimentar la màgia de Mozart, el valor essencial de la seva bondat.

Jaume Villanueva

SINOPSI

La flauta màgica per W.A. MOZART Òpera en 2 actes

🕒 2:30

La flauta màgica (Die Zauberflöte), és una òpera en dos actes de Wolfgang Amadeus Mozart a un llibret alemany d'Emanuel Schikaneder. En format de Sinopsi, una forma popular que inclou tant el diàleg com el cant. Es va estrenar el 30 de setembre de 1791 al teatre de Schikaneder (Viena), només dos mesos abans de la mort prematura del compositor.

ACTE I

Escena 1: Un paisatge salvatge i rocós

Tamino, un bell príncep perdut en una terra llunyana, és perseguit per una serp i li demana als déus que el salvi. Es desmaia i apareixen tres dames, assistents de la Reina de la Nit, que maten la serp. L'ajuden a recuperar-se i surten, fins que apareix Papageno, que porta la seva flauta i campanes màgiques; tots dos instruments essencials per a la trama. Papageno descriu la seva vida com a ocellerista, queixant-se que no té esposa. Tamino es presenta a Papageno, pensant que Papageno ha matat a la serp. Papageno felicita pren el còrdol. Les tres dames reapareixen en lloc de donar-li vi, li donen aigua, una pedra li col·loquen un cadentat sobre la boca com un avís per mantenir. Donen a Tamino un retrat de la filla de la Reina de la Nit, Pamina, de qui Tamino cau enamorat instantàniament. Les dames tornen i li diuen a Tamino que Pamina ha estat capturada per Sarastro, un bruixot suposadament malvat. Tamino promet rescatar a Pamina. Apareix la Reina de la Nit i promet a Tamino que Pamina serà seva si la rescata de Sarastro. La reina qurt i les dames eliminen el cadentat de la boca de Papageno amb una advertència de no mentir més. Donen a Tamino una flauta màgica que té el poder de convertir el dolor en alegria. Diuen a Papageno que vagi amb Tamino i li toqui campanes de màgia per a la seva protecció. Les dames introdueixen tres genis alats, que guiaran Tamino i Papageno al temple de Sarastro.

Escena 2: Una habitació al palau de Sarastro

Pamina és arrossegada pels esclaus de Sarastro. Monostatos, esbirro i cap dels esclaus, ordena a aquests que tanquin Pamina i el deixin a soles amb ella. Papageno, enviat per ajudar Tamino a trobar a Pamina, entra. Monostatos i Papageno estan espantats per l'estranysa aparència l'un de l'altre i tots dos fugen. Papageno torna i anuncia a Pamina que la seva mare ha enviat a Tamino per salvar-la. Pamina se'n alegra d'escoltar que Tamino està enamorat d'ella. Ofereix simpatia i esperança a Papageno, que aspira a una trobar una dona. Junts reflexionen sobre les alegries i els deures sagrats de l'amor marital.

Escena 3: Un bosc davant d'un temple

Sarastro arriba al Temple. Pamina apareix a l'esquerra, Papageno a la dreta. Els tres genis alats acompanyen Tamino al temple de Sarastro, promentent que si roman pacient, savi i ferm, aconseguirà rescatar Pamina. Tamino s'apropa a l'entrada i les seves intencions i deneguen l'accés. Però un vell sacerdot apareix i deixa entrar a Tamino. Li diu que Sarastro és benevolent, no malvat, i que no ha de confiar en la Reina de la Nit. Tamino fa sonar la seva flauta màgica. Els animals apareixen i ballen, fascinats per la seva música. Tamino escolta de lluny les campanetes de Papageno i es precipita per anar a trobar-lo.

Papageno i Pamina entren a la recerca de Tamino. Són retinguts per Monostatos i els seus esclaus. Papageno toca les seves campanes màgiques, i Monostatos i els seus esclaus comencen a ballar, i surten de l'escenari, fascinats per tal bellesa musical. Papageno i Pamina escolten el so de la comitiva de Sarastro. Papageno està espantat i li pregunta a Pamina que diuen. Ella respon que han de dir la veritat. Sarastro entra, amb una multitud de seguidors.

Pamina cau als peus de Sarastro i confessa que va intentar escapar perquè Monostatos havia demanat brutalment les seves atencions. Sarastro la rep amablement i li assegura que només desitja la seva felicitat. Però ell es nega a tornar-la a la seva mare, a qui descriu com una mala influència sobre els que l'envolten. Pamina, diu, ha de ser guiada per un home. Monostatos porta a Tamino. Els dos amants es veuen per primera vegada i s'abraçen. Monostatos li diu a Sarastro que va envanpar Papageno i Pamina intentant fugir, i exigeix una recompensa. Sarastro castiga a Monostatos per la seva agressiva conducta amb Pamina, i el fa fora. Anuncia que Tamino ha de sotmetre's a les proves de saviesa per convertir-se en digne marit de Pamina. Els sacerdots declaren que la virtut i la justícia santificaran la vida i convertiràn els mortals en déus.

ACTE II

Escena 1: Un bosc de palmes. El Consell de sacerdots d'Isis i Osiris

Sarastro informa als sacerdots que Tamino està preparat per experimentar les proves que el portaran a la il·luminació. Invoca els déus Isis i Osiris, demanant-los que protegeixin a Tamino i Pamina.

Escena 2: El pati del temple d'Ordeal

Tamino i Papageno són conduïts per dos sacerdots per a la primera prova. Els dos sacerdots els instrueixen sobre els perills que tenen davant seu, els adverteixen sobre les baralles de les dames i que jurin silenci. Les tres dames apareixen i intenten forçar Tamino i Papageno a parlar. Papageno no pot resistir-se a respondre a les dames, però Tamino es manté al marge, enutjat amb Papa geno per no escoltar les amenaces dels sacerdots i mantenir-se en silenci.

Escena 3: Un jardí

Pamina adormida. Monostatos està a punt de besar-la, quan apareix la Reina de la Nit. Monostatos s'amaga. En resposta al qüestionament de la Reina, Pamina explica que s'uneix a la germanor de Sarastro i que també pensa acompanyar-lo. La Reina, molt nerviosa, li explica que el seu marit era l'anterior propietari del temple i en el seu lliit de mort, li va donar la propietat a Sarastro en lloc de en ella, fent que la Reina no tingués poder. Ella li dona a Pamina una daga, ordenant-la de matar a Sarastro i amenaçant amb rebuït-la si no ho fa. Ella marxa. Monostatos torna i intenta forçar l'amor de Pamina amenaçant amb revelar la trama de la Reina, però Sarastro entra i el fa fora. Pamina demana a Sarastro que perdoni a la seva mare i li assegura que la venjança i la crueltat no tenen lloc en el seu domini.

Escena 4: Una sala del Temple d'Ordeal

Tamino i Papageno, guiats pels sacerdots, que els recorden que han de guardar silenci. Una dona vella entra i ofereix a Papageno una tassa d'aigua. En la pregunta si té nuvi. Ella respon que en té i que el seu nom és Papageno. Ella desapareix quan Papageno li demana el seu nom. Apareixen els tres genis alats que porten menjar, la flauta màgica i les campanes, enviatges per Sarastro. Tamino comença a tocar la flauta i apareix Pamina. Ella tracta de parlar amb ell, però Tamino, obligat pel seu vot de silenci, no respon. Pamina comença a creure que ja no l'estima.

Escena 5: Les piràmides

Els sacerdots celebren els èxits de Tamino fins llavors, i pretenen que troffi i esdevingui digne del seu orde sacerdotal. Sarastro instrueix Pamina i Tamino per a les proves més difícils. Surten i entra Papageno. Els sacerdots atorguen la seva sol·licitud d'una copa de vi i Papageno expressa el desig d'una dona. La dona vella reapareix i l'adverteix que, si no promet immediatament casar-se amb ella, serà empresonat per sempre. Quan Papageno es compromet a estimar-la fidelment, es transforma en la Papagena jove i bonica. Papageno s'apressa a abraçar-la, però els sacerdots el traslladen, dient-li que encara no és digne d'ella.

Escena 6: Un jardí

Tamino i Pamina es sotmeten a la prova final. Els tres genis alats arriben i observen Pamina, que està contemplant el suïcidi perquè creu que Tamino l'ha abandonada.

Els genis alats la consolen i tranquil·litzen de l'amor de Tamino.

Escena 7: fora del temple d'Ordeal

Dos homes armats conduïxen Tamino. Reciten un dels credos formals d'Isis i Osiris, promentent la il·luminació dels amants. Tamino declara que està preparat. Pamina el crida des de la llunyania. Els homes armats li asseguren que el judici per silenci ha acabat i que és lliure de parlar amb ella. Pamina entra i declara la seva intenció de sotmetre's a les proves restants amb ell. Li lliura la flauta màgica per ajudarlos a través de les proves. Protegits per la música de la flauta màgica, travess

sen intactes les càmeres de foc i aigua. Entren els sacerdots cantant el triomf i conviden a la parella a entrar al temple.

Escena 8: Un jardí

Papageno es resigna a haver perdut Papagena i decideix penjar-se. Els tres genis apareixen i el detenen. Li aconsellen que toqui les seves campanes màgiques per convocar Papagena.

Ella apareix i s'uneixen feliçment. Planifiquen el seu futur i somien amb els molts fills que tindran junts.

Escena 9: Un paisatge rocós a l'exterior del temple. Negra nit

Monostatos el traïdor apareix amb la Reina de la Nit i les seves tres dames. Conspiren per destruir el temple i la reina confirma que ha promès la seva filla Pamina a Monostatos. Però abans que els conspiradors puguin entrar al temple, són expulsats per màgia a la nit eterna.

Escena 10: El temple del sol

Sarastro anuncia a tothom el triomf del sol davant la nit, i acull l'alba d'una nova era de saviesa i fraternitat.

Una producció de

amb el suport

institució col·laboradora

